

SFINȚII LUI DUMNEZEU

Prima duminică după Pogorârea Sfântului Duh amintește pe toți sfinții cunoscuți și necunoscuți, câți au existat în istorie. Biserica ne amintește în această duminică faptul că avem datoria de a ne mărturisi credința, așa cum sfinții, mai ales martirii și mărturisitorii, au murit pentru această mărturisire, iar ceilalți s-au sfințit, trăind adevărurile de credință din tot sufletul, din tot cugetul, în smerenie, în dragoste, în slujirea lui Dumnezeu și a oamenilor. Sfinții au fost mărturisitori de credință, ei au recunoscut în Dumnezeu pe Creatorul universului și al oamenilor. L-au recunoscut pe Iisus Hristos drept Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeu. Ei au intrat într-o ordine de gândire religioasă și nu s-au mai considerat autonomi, ci dependenți de Dumnezeu. Au mărturisit că suntem creați de Dumnezeu și că trăim în această ordine, în această rânduială divină. Cei dintâi mărturisitori au fost Apostolii, cei care au trăit zi de zi, timp de trei ani și jumătate, cu Mântuitorul și care L-au mărturisit cei dintâi în fața oamenilor. Au fost mai apoi martirii și mărturisitori cu prețul vieții. Ei n-au tăgăduit credința în sufletele lor și L-au mărturisit pe Hristos în fața judecătorilor, în public. Drept urmare, „unii au fost ucși cu pietre, alții au fost tăiați cu fierăstrăul, au fost înecați sau aruncați în groapa cu lei” (Evrei 11, 33-38). Scriitorul bisericesc Tertulian, scria în secolul II: „Sângele martirilor a fost sămânța creștinilor”. Pentru exemplul lor de mărturisire, unii dintre păgâni, uneori chiar și cei care rosteau sentințele, au devenit creștini, ajungând ei înșiși martiri, sfinți mărturisitori, văzând credința și neînfricarea celor pe care îi judecau. Sfințenia se poate dobândi în toate felurile de viață care sunt la îndemâna omului. Nu numai cei ce se duc la mănăstiri, nu numai cei care intră în cler și devin episcopi, preoți sau diaconi au cale deschisă spre sfințenie. Pentru sfinți, desăvârșirea este un adânc de smerenie. Fără smerenie nu poate nimeni ajunge la o viață creștină. Iar adevărata smerenie este cea care se ascunde în omenie, în cuminenție, în modestie. Cel care se crede mai virtuos în comparație cu alții, acela nu e sfânt. Sfântul care se lasă lăudat că e sfânt, de fapt nu este. Sfântul Maxim Mărturisitorul spunea: „Cel ce se teme de Domnul are pururea ca tovarășă smerenia și prin gândurile acesteia vine la dragostea și la mulțumirea către Dumnezeu”. Sfânt este omul care se implică în viața altora, se implică în societate, când poate fi de folos. Sfântul nu spune: „Nu mă interesează!”. Pentru el, porunca Domnului, „Fiți sfinți!”, nu este ceva abstract, nu este pentru cei aleși, ci pentru toți. Dedică-te Domnului, dar nu uita de aproapele. De aceea, sfinții sunt mijlocitori între Dumnezeu și oameni, modele pe care Biserica ni le oferă spre urmare. Fără sfinți, nu este Biserică, nu este Tradiția Bisericii. Ei au trecut dincolo în lumina împărăției lui Dumnezeu. Ei sunt casnicii Domnului. Sfinții au trecut în ordinea spirituală a lui Dumnezeu, în existența veșnică. Așa se explică cultul sfinților în Biserică. El dovedește comuniunea strânsă între credincioșii de aici și cei trecuți dincolo, în slavă. Cultul sfinților este afirmarea speranței în mântuire. Și chiar dacă nu reușim întotdeauna să fim la înălțimea sfinților, rugăciunile către ei arată dorința noastră de a fi ca ei, de a-i avea pururi în viața noastră.

Învățătorul pocăinței este mai întâi împlinitorul ei

Dintre sfinții din calendarul ortodox, după Hristos și după Maica Domnului, numai Sfântului Ioan Botezătorul, cel ce L-a arătat lumii pe Fiul lui Dumnezeu, i se cinstește și nașterea, nu doar mutarea la cele veșnice. Sfântul Ioan a fost Înaintemergător al lui Hristos nu numai în istorie, acum 2.000 de ani, ci este Înaintemergător al lui Hristos pentru fiecare dintre noi. El mijlocește continuu pentru noi în rugăciune arătându-ni-L pe „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”, el ne oferă perspectiva prin care să cunoaștem dumnezeirea lui Hristos. Numai prin Duhul Sfânt putem cunoaște și simți dumnezeirea lui Hristos, așa cum și Sfântul Ioan Botezătorul numai prin Duhul Sfânt L-a putut vedea și arăta lumii pe Cuvântul întrupat. Numai prin Duhul Sfânt putem vedea cât de înfricoșător de minunat este Hristos, cât de necuprinsă este dragostea Lui, cât de neajunsă înțelepciunea Lui, cât de neîndurată frumusețea Lui, cât de infinită și neclintită dumnezeirea Sa. Dacă avem concepție și rânduială de viață creștină, că participăm la slujbele și la Tainele Bisericii, nu înseamnă că am cunoscut prin Duhul Sfânt dumnezeirea lui Hristos, nu înseamnă că am cunoscut viu și nemijlocit Adevărul care ne face liberi de păcat, ci doar că ne aflăm pe calea pe care putem răspunde tot mai deplin chemării și dorului lui Hristos pentru noi: sfințenia. Dar pentru a atinge aceasta, nu putem face nici un pas singuri. Avem nevoie de mijlocirea și ajutorul sfinților, între care Sfântul Ioan Botezătorul are o poziție specială, unică. Sfântul Ioan, ca împlinitor și învățător al pocăinței, ne dă inspirația și puterea să punem început bun și neclintit în viața noastră în Hristos, pentru a trece mereu de la Lege la Har, pentru a trece în fiecare zi de la legea firii și a conștiinței - împlinind-o - la libertatea trăirii în Duh și Adevăr. Asceza aspră pe care a făcut-o Sfântul Proroc, este semnul exterior al pocăinței sale interioare și totodată fundamentul autorității cuvântului său. Numai un împlinitor al Legii putea avea autoritatea de a certa pe cei „fără de lege”. Este plin de semnificație faptul că Hristos își începe propovăduirea cu cuvintele Sfântului Ioan Botezătorul: „Pocăiți-vă căci s-a apropiat Împărăția cerurilor”. Propovăduirea pocăinței este ca o „preluare de ștafetă” de la cel mai mare proroc și următor al Legii, la Însuși Dătătorul Legii, la Cel ce va împlini și desăvârși Legea aducând Harul și Adevărul și Cel Care va da pocăinței un sens desăvârșit și o putere deplină: moartea omului vechi și nașterea celui nou în Duhul Sfânt. În drumul nostru spre mântuire, Sfântul Ioan Botezătorul ne aduce aminte de însemnătatea Legii, de caracterul ei fundamental. Împlinirea Legii depinde și de libertatea omului, de alegerea lui. De aceea, omul nu poate ajunge la libertate, nu poate depăși Legea decât în străduința deplină de a o împlini. Căci numai în această străduință omul se întâlnește cu harul lui Dumnezeu și primește ajutorul Lui. Înțelegerea Legii este crucială astăzi, căci lumea postmodernă este esențial fără lege, fără axă, fără centru, este o lume fragmentată, dezaxată, nihilistă, care își contestă temeiurile și originea divină; o lume nivelată, fără valori ultime, fără un sens transcendent, o lume în care sunt contestate până și legile firii; o societate care creează indivizi fără repere, cu caractere slabe, dezorientați și manipulabili. Prin poziția sa severă, Sfântul Ioan Botezătorul ne adresează un apel ultim la conștiință, la dreptate și rigoare, la refuzul de a amesteca binele cu răul și la mărturisirea puterii adevărului. Amin.

Sfinte Prorocule Ioane, roagă-te pentru noi păcătoșii!

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce sens se ascunde în spatele necazurilor care vin atât de des peste noi?

Răspuns: Strâmtorările se aseamănă cu apele amare pe care le-a întâlnit poporul evreu la Mara, îndreptându-se spre pământul făgăduinței (Ieșire 15, 22-25). Și așa cum atunci Moise, prin credința și rugăciunea lui, a făcut apele din Mara dulci și bune de băut, la fel și acum creștinul adevărat prin credința lui fierbinte și prin rugăciunea lui făcută din inimă poate să îndulcească amarăciunile lui de zi cu zi, necazurile și strâmtorările. Cu adevărat, necazurile sunt medicamente amare, dar sunt dăruite de Doctorul ceresc spre tămăduirea sufletului. Acestea înmoaie inima învârtită, smeresc cugetul trufaș, războiesc patimile și îndeamnă la cunoașterea de sine, la pocăință, la rugăciune, la smerenie, la răbdare, la nădejde, la mulțumire. În drumul nostru către patria cerească, în mod inevitabil vom întâlni strâmtorările, deci să ne împrietenim cu ele. Nimeni n-a urcat la ceruri fără Cruce. Când Hristos, Capul Bisericii, a purtat cunună de spini, noi, picioarele, cum voim să pășim pe o cale pavată cu petale de trandafiri?

Întrebare: Ce înseamnă libertate creștinească?

Răspuns: Sensul libertății creștine ni-l arată Sf. apostol Pavel: „Mulțumim însă lui Dumnezeu că, deși erați robi ai păcatului, v-ați supus din toată inima dreptarului învățaturii căreia ați fost încredințați. Și, izbăvindu-vă de păcat, v-ați făcut robi ai dreptății”. (Romani 6, 17-18). Prin urmare, libertatea creștinească este puterea dăruită de Hristos omului, încât acesta să evite răul și să săvârșească binele: „Deci, dacă Fiul vă va face liberi, liberi veți fi într-adevăr” (Ioan 8, 36). Creștinul credincios dobândește această libertate progresiv, prin nevoiță duhovnicească și prin luptă sistematică împotriva legii păcatului, care robește și stăpânește existența omenească de după cădere. Lupta pentru libertatea lăuntrică se duce pe viață, ea durează până când în sufletul omului se pierde legea păcatului și stăpânește „harul prin dreptate, spre viața veșnică, prin Iisus Hristos, Domnul nostru” (Romani 5, 21).

Întrebare: Care sunt urmările trândăviei și cum ne vom izbăvi de aceasta?

Răspuns: Lenevia este un mare rău pentru trup și cu mult mai mult pentru suflet. Neputința, moliciunea și bolile sunt urmările ei în trup. Cât privește sufletul, acesta pătimește o paralizie generală din partea trândăvelii. Voința se clatină, rațiunea se întunecă, simțământul inimii se stinge. Omul trândav și neubitor de trudă nu este capabil de nici o lucrare, nici sufletească, nici trupească. Astfel, dincolo de vătămarea pe care o pricinuieste trupului și sufletului, deseori duce și la sărăcie: „Din lene este sărăcie și lipsă mare, căci lenea este mama foamei”. (Tobit 4, 13). Dimpotrivă „mâna celor înțelepți adună bogății” (Pildele lui Solomon 10, 4). În general, „calea celui leneș este ca un gard de spini, iar calea celui silitor este netedă” (Pildele lui Solomon 15, 19). Dacă vrei să te lupți cu lenevirea fără hotărâre, să știi că niciodată nu vei putea s-o biruiești. Dacă te războiești însă împotriva ei cu bărbăție și cu cuget vitejesc, atunci să fii sigur că prin harul lui Dumnezeu în scurt timp te vei arăta biruitor. (va urma)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Joi 23 iunie	14:00	Spovedanie
Vineri 24 iunie	07:00 ↓	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Pomenirea celor adormiți
	14:00	Spovedanie
Sâmbătă 25 iunie	17:00	Taina Sfântului Maslu
	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
Duminică 26 iunie	14:00	Spovedanie
	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:30	Program de bibliotecă

Caritate cu demnitate

Două doamne „bine”, se apropie de bătrânică din colțul străzii, care stătea să vândă flori culese din grădina ei. Una dintre ele o abordează: „Cât costa buchetul mamaie?”. „3 lei maică...”. „Îți dau 5 lei pe 2 buchete sau nu mai cumpăr deloc”. Cu o mana tremurândă, bătrâna apucă 2 buchete de flori, ridică privirea spre cea din fața ei, și-i spune: „Dați-mi cât vreți doamnă, oricum nu am vândut nimic azi și trebuie neapărat să-mi cumpăr niște medicamente”. Doamna cercetează buchetele, i se pare că numai unul nu este „ok”, îi spune bătrânei să-i dea altul, îl primește, scoate 5 lei și-i întinde (mai mult îi aruncă, pentru a evita contactul) bătrânei. Cele doua intră zâmbind într-o cafenea din apropiere. Comanda diferite produse, iar la final cer nota de plată. Oferă 10 lei bacșiș, apoi se ridică și merg spre casă. Oare de ce afișăm întotdeauna acel aer de superioritate, atunci când cumpăram de la cei săraci? De ce suntem generoși cu cei care nu au nevoie de generozitatea noastră? De ce nu reușim să facem un act de caritate înfășurat în demnitate? Să cumpărăm de la cei săraci, chiar dacă de multe ori nu avem nevoie de acel produs. Să ne gândim că pentru noi, 5-10 lei, reprezintă mărunțiș, în schimb, pentru cel din fața noastră (aflat într-o situație dificilă), poate reprezenta înzecit...

MORALA: Schimbarea începe cu tine!

Cadou întârziat

Fiul unui om înstărit absolvise liceul și de câteva luni băiatul îi tot ceruse tatălui o mașină, știind că și-o permite. În ziua absolvirii, tatăl și-a chemat fiul în birou și i-a înmănat un cadou ambalat frumos, felicitându-l pentru rezultatele sale. Când a deschis, cadoul, băiatul a văzut un jurnal cu coperți din piele, pe care era gravat numele său. Supărat, a început să țipe la tatăl său și a aruncat jurnalul. Anii au trecut, iar băiatul nu a mai vorbit cu tatăl său de atunci. A devenit un om de succes și și-a făcut o familie frumoasă. Într-o zi, a considerat că este momentul să lase trecutul în urmă și s-a gândit să ia legătura cu tatăl sau. Din păcate, a primit o veste cruntă, tatăl său murise și era chemat să recupereze averea lăsată de acesta. Căutând printre lucrurile tatălui său, a observat că jurnalul era încă acolo. În timp ce-l răsfoia, a căzut cheia unei mașini. De cheie era atârnat un breloc pe care scria: „Este toată a ta, o meriți din plin. Indiferent unde te-ar duce această mașină, amintește-ți cât de mult te iubesc!”. **MORALA:** Indiferent ce așteptări ai, bucură-te și de ceea ce primești; poate fi o binecuvântare!

† **Îți petreci cea mai mare parte a vieții făcând ce nu trebuie, iar o bună parte a ei, nefăcând nimic. Toată viața te-ai preocupat de cu totul altceva decât ceea ce ar fi trebuit.**